

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATA PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA DOMNULUI

P. P. DISSESCOU

Y. ATHANASOVICI, PAH. NEGULESCU, DEM. NISULESCU, ALEX. CEBAN, G. MESPARI, N. POLZHU-MIGUNSKI, C. HAQI-MHONDORAKI

SECRETAR DE REDACȚIE: REDACȚIA ÎȘI AȘAD ÎN MINISTRĂȚIA DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

DE UNDE ACEASTA CONȚINE ÎN TRACTUL DE ÎNTR-UN STRĂDĂL SF. SIMON, 3. B. P. RADESCU

10) Durata, op. cit. I, p. 270.
11) Durata, op. cit. I, p. 270.
12) Durata, op. cit. I, p. 270.
13) Durata, op. cit. I, p. 270.
14) Durata, op. cit. I, p. 270.
15) Durata, op. cit. I, p. 270.
16) Durata, op. cit. I, p. 270.
17) Durata, op. cit. I, p. 270.
18) Durata, op. cit. I, p. 270.
19) Durata, op. cit. I, p. 270.
20) Durata, op. cit. I, p. 270.

revistă de drepturi și științe sociale. În v. 1939, nr. 6, p. 1-100. Este o revistă de drepturi și științe sociale, care conține articole de doctrină, jurisprudență și economie politică. Este condusă de domnul P. P. Dissescu. În v. 1939, nr. 6, p. 1-100. Este o revistă de drepturi și științe sociale, care conține articole de doctrină, jurisprudență și economie politică. Este condusă de domnul P. P. Dissescu.

revistă toți autorii⁴⁾ ne vom opri însă la singura teorie care avea mai mult de cât celelalte aparența, că rezolvă situația de mai sus,

E vorba de separațiunea de patrimonii.

Ceeace a făcut mai ales succesul acestei teorii a fost faptul că juriștii au scăpat din vedere evoluția radicală ce s'a produs în concepția juridică a acestei instituțiuni dela romani la noi.

În adevăr, în dreptul roman creditorii unei succesiuni puteau cere pretorului separația patrimoniului eredelui de cel al defunctului și vinderea în bloc al acestui din urmă patrimoniu⁵⁾ Prin obținerea beneficiului separației de patrimonii, debitorul original era considerat printr'o ficțiune ca reînviat în capul averii sale⁶⁾ și se proceda la o lichidare colectivă și în bloc a succesiunii în sensul și după concepția ce avem azi în materie de faliment. Această soluție era posibilă în dreptul Roman, dat fiind concepția ce o aveau despre beneficiul separației de patrimoniu. Instituția aceasta era considerată după sistemele legiilor romane ca un mijloc de procedură făcând parte din grupul mijloacelor de execuție forțată, și nu putea fi utilizată de cât ca un element din acele mijloace⁷⁾. Mai mult încă, această instituție era considerată ca având un caracter colectiv și general.

În dreptul actual, separația de patrimonii a pierdut cu desăvârșire cele două caractere ce le avea în dreptul Roman, așa în cât astăzi această Instituție nu mai poate aduce remediu la conflictul nostru.

S'a invocat cu toate acestea 5 motive pentru a susține contrariul. Vom trece în revistă aceste motive dând la fiecare dovada imposibilității de a admite argumentarea adversarilor noștri.

1.—S'a susținut că separația de patrimoniu constituie un remediu la diviziunea datoriilor, dat fiind analogia ce trebuie făcută cu situația

legatarilor din art. 902 c. civ. și dată fiind mai ales superioritatea titlului de creanță asupra aceluia de legatar⁸⁾.

Se poate răspunde la acest argument că tocmai din cauza inferiorității titlului de legatar legiuitorul a putut să fie influențat și să-i fi acordat garanție pentru executarea lui.

2.—Separația de patrimonii, au zis alți autori⁹⁾, a fost întotdeauna considerată ca o ficțiune și prin urmare succesiunea nu poate fi transmisă eredităților din această cauză. Consecința ar fi deci, că în acest caz, principiul diviziunii datoriilor nu poate să aibă efect căci el presupune transmisiunea succesiunii.

De unde această concepție în dreptul actual? Aci se poate constata în plin confuzia ce face autorii aplicând astăzi noțiunii de separație de patrimonii concepția Romanilor. De altfel, în dreptul actual unde titlul de erede se obține deplin drept prin moartea autorului comun, cum am putea admite că creditorul acestuia ar putea să împedice acest rezultat?

Mai mult încă, se admite azi într'un mod unanim că creditorul care a cerut separația de patrimonii poate cu toate acestea după ce a epuizat bunurile succesiunii să se întoarcă contra eredelui și să-i ceară plata excedentului din datorii.

Ori, dacă această consecință este admisă, cum am putea face legătura între ea și concluzia autorilor cari susțin că prin separația de patrimonii creditorul succesiunii manifestă voința de a nu avea pe erede ca debitor?

Oricum l'am întoarce argumentul trebuie să cadă.

3.—Obiectul separației de patrimonii, spun unii autori¹⁰⁾, este păstrarea intactă a patrimoniului defunctului care constituie gajul creditorilor săi.

Argumentul acesta e o nouă eroare fundamentală în concepția juridică a separației de patrimonii. În adevăr, atât art. 781 din codul civil cât și art. 1743 dovedesc că singurul obiect al acestei instituțiuni este de a garanta pe creditorii defunctului contra creditorilor personali ai eredelui asupra patrimoniului succesiunii și prin urmare această instituție nu tinde de loc să modifice relațiunile respective între coerezi

4) Abstracție făcând de autorii anteriori codului francez, iată cei ce au crezut că au rezolvat problema noastră fără a înlătura principiul diviziunii datoriilor. Domolombe, *Tr. des Successions*, t. 5, n. 214; D. Demante, *Curs analitice du C. Nap.* t. 3, 210 bis. III: Aubry et Rau, *Cours de Droit civil Français* 8 583, text și nota 8, 619 text și nota 68; Mongin, *Revue Critique de Legislation et de Jurisprudence*, 1890, p. 72; Lafontaine, *Revue critique* etc., 1859, p. 335. Toullier, *Le droit civil Français*, 1830, n. 535; Dufresne, *Tr. dela Sep. des Patrim.* 1842, n. 114; Du Courroy, Bonnier et Roustein, *Com. Th. et. prat. du C. Civ.*, t. II, n. 762 și 756; Dollinger, *Tr. de la Sep. des Patrim.*, n. 128; Gab. Demante, *Revue Critique*, etc., 1854, p. 183. Din teoriile acestor autori, cea emi-ă de Aubry et Rau este incontestabil cea mai interesantă, dar din nenorocire nu poate avea aplicare practică.

5) Ulpian, *Digest.* 42. 6. 1. I Solet autem separatio.

6) Paul, *Digest.* 42. 6. 5.; Papinian, *Digest.* 42. 6. 3. 2.

7) *Digest.* 42. 6. 1. I. *Hoeres non est solvendo*, și fragmentul 3. *Debitur fidejussori hoeres extitit.*

8) și 9) Demante, *op. cit.*, 222 bis II, Duranton, *Cours de droit français*, 1834. t. 7. n. 270 și t. 19. n. 224; Laurant, *Principes de droit civil*, 1874. t. 10, n. 64, Bonnier, *Revue de législation et de jurisprudence*, 1841, pag. 483.

10) Duranton, *op. cit.* t. 7, n. 270.

sau între erezi și creditorii succesiunii, dat fiind că prin moartea debitorului, creditorul său nu poate pretinde la un drept superior celui ce a avut¹¹⁾.

4.—S'a mai spus că separația de patrimonii este un adevărat privilegiu în virtutea art. 1743 și 1745 c. civ. și ca consecință acțiunea care decurge este reală și prin urmare indivizibilă¹²⁾.

Acest argument a fost adoptat și de Inalta Curte de Casație Română, Secții-Unite¹³⁾.

Curtea proclamă separația de patrimonii ca un privilegiu în adevăratul sens al cuvântului și se bazează în argumentare pe singurul motiv că „de ar fi altfel, ar fi a se nesocoti cele mai respectabile interese, eăci permițându-se moștenitorului să vândă bunurile succesiunii fără altă posibilitate de apărare pentru creditorii defunctului de cât acțiunea pauliană care cere așa de grele condiții de izbândă...“ Înainte de a răspunde acestui argument, vom opune hotărârii Secțiilor-Unite jurisprudența noastră anterioară.

În adevăr, Inalta Curte de Casație într'o decizie din 12 Septembrie 1900¹⁴⁾ afirmă din contră că legiuitorul n'a avut în nici un caz intenția de a face din separația de patrimonii un privilegiu, căci nu se poate concepe, după Inalta Curte, cum un simplu creditor chirografar, s'ar transforma în creditor privilegiat, după placul lui, în urma încetării din viață a debitorului. De alt fel, adaugă dispozitivul Curții, dacă ar fi fost intenția legiuitorului în sensul acesta, ar fi spus-o în mod expres.

Într'o altă hotărâre anterioară din 16 Noembrie 1899¹⁵⁾, Inalta Curte spune: „considerând că dreptul de alienare este un atribut al dreptului de proprietate, absolut și nemărginit, care nu poate fi restrâns de cât printr'o dispoziție expresă a legii; că moștenitorul făcându-se, prin acceptarea moștenirii, proprietar al averii defunctului, ca proprietar, el are dreptul de a dispune de această avere, precum îl avea și defunctul, ori care ar fi fost numărul creditorilor

săi; considerând că prin nici o dispoziție legiuitorul n'a adus vre-o mărginire la acest drept al moștenitorului“, și mai departe dispozitivul adaugă: „considerând că, de altminterea, nici nu s'ar înțelege pentru ce art. 781 nu dă acțiunea separațiunii de patrimonii în contra eredului, și zice că ea se îndreptează în contra or cărui creditor al acestuia, iar art. 783 adaugă că pentru imobile ea se exercitează în timpul cât acestea se află în mâinile moștenitorului, de unde rezultă că singurul efect al cererii separațiunii de patrimonii este de a se crea un drept de preferință în favoarea creditorilor defunctului asupra averii acestuia față cu creditorii moștenitorilor, ceea ce se poate califica de privilegiu în înțelesul larg al cuvântului care cuprinde toate drepturile de preferință, dar un privilegiu sui generis, care nici nu răstrânge proprietatea moștenitorului, nici permite urmărirea în mâna celui de al treilea a imobilului înstrăinat de el“.

În prezența acestor argumente, ne mirăm cum Secțiile-Unite au putut să dea o soluție contrarie, bazându-se pe un singur motiv negativ.

Rezumându-ne și complectând argumentarea de mai sus, rezultă în favoarea noastră, în primul rând, că cuvântul de privilegiu întrebunțat de Cod cu privire la separația de patrimonii nu e de cât o rămășiță a dreptului vechi¹⁶⁾.

De altfel, în dreptul actual, cum spun foarte bine hotărârile Casației favorabile nouă, prin definiție un privilegiu să exercită numai între creditorii unui aceluiași debitor, iar separația de patrimonii, cum am văzut mai sus, este o favoare dată creditorilor defunctului contra creditorilor personali ai erediului.

În fine, Codul civil care enumără toate privilegiile asupra imobilelor, în art. 1737 nu citează de loc separația de patrimonii.

Găsindu-ne în materie de drept strict și excepțional, dat fiind favoarea extraordinară ce o are un privilegiu, textul citat trebuie să fie interpretat cuvânt cu cuvânt.

Mai mult încă, mergând contra soluțiunii noastre și admitând chiar, ceea ce e cu siguranță inexact, că separația de patrimonii ar avea în dreptul actual caracterul unui adevărat privilegiu, consecințele ce s'au dedus de aci sunt cu totul greșite.

În adevăr, un privilegiu nu e de cât garanția și accesoriul unei datorii și nu poate avea în

16) Alexandresco D. *op. cit.* t. 10 pag. 508.

11) Inalta noastră curte de Casație, Secții-Unite, într'o hotărâre din 4 Iunie 1902, citată mai departe, afirmă cu toate acestea că fundamentul separației de patrimonii este principiul art. 1718 și 1719 din c. civ.

12) Barafort, *tr. th. et prat. de la sep. de patrim.*, 1866; Colmet de Santerre *Cours analit. de c. civ.*, t. 9, n. 59.; Mourlont, *Exam. crit. du Com. de Troplong*, n. 306; Grenier, *tr. de Hypotheses* t. 2, n. 419. Demolombe, *op. cit.* t. 5, n. 220. Vigès. *Cours elem. de Dr. civil fr.* t. 2, n. 455, Garraud, *De la Deconfitar* 1830 pag. 175. Cass. Paris. 27 Iulie 1870. Sirey 1872. I. 153, Cass. Paris, 15 Iulie 1891, S. 1891. I. 409. Nîmes 10 Noembrie 1885. *Gas. du Palais*, 1886. I. 197.

13) 4 Iunie 1902, *Dreptul* 1902, No. 66.

14) *Dreptul*, 1900, No. 64.

15) *Dreptul*, 1899, No. 81.

leași condițiuni ca cele prevăzute de contractul de cumpărare, pe prețul de 1125 lei falcea, acordând lui Grig. Ghica un termen de patru ani, începători dela 1 Septembrie 1915, pentru a se pronunța asupra acceptării vânzării, și luându-și angajamentul de a nu revinde sau ceda nimănui pe acest interval, în total sau în parte, pădurea, act care a fost transcris la Tribunalul Botoșani sub No. 852 din 1918;

Că printr'o a doua scrisoare, tot eu data de 1 Septembrie 1915, adresată lui Grigore Ghica, intimatul Froim Fischer, îi arată că renunță la suma de lei 250.000 din prețul ce i se cuvenea, conform opțiunii din prima scrisoare dela 1 Septembrie 1915; că înăuntrul termenului de patru ani, la 21 Iulie 1919, Grig. Ghica-Deleni notifică prin Portărei lui Froim Fischer, la Iași, că ridică opțiunea ce i-a dat și că este gata a încheia actul de vânzare și a-i număra prețul convenit și-l somează să facă cunoscut suma ce trebuia să-i numere, ziua și locul unde trebuie să se prezinte spre a procede la formalitățile necesare pentru întocmirea și autentificarea actului de vânzare; că neprimind dela Froim Fischer nici un răspuns, Grigore Ghica-Deleni îi face ofertă reală, consemnând la Casa de Depuneri suma de lei 1.449.500 sub recipisa No. 63788 și-l cheamă în judecată înaintea Trib. Ilfov, Secția I com., pentru ca Tribunalul, față de refuzul lui Froim Fischer de a-și executa obligațiunile ce-i incumbă și constatând convențiunea de revindere a pădurei intervenită între dânsii, să evalueze oferta și consemnarea prețului, să oblige pe intimat a se prezenta la Tribunalul Ilfov, Secția Notariat, pentru a procede împreună la întocmirea și autentificarea actului de vânzare și să declare că în caz de neurmărire din partea lui Froim Fischer, sentința va ține loc de act de vânzare; că totdeodată prin acțiunea înregistrată la No. 42267 din 29 August 1919, Grigore Ghica-Deleni cere Tribunalului Ilfov, Secția I com., înființarea unui sechestru judiciar, pe motiv că proprietatea și posesiunea pădurei Deleni este în discuțiune și până la rezolvirea procesului principal, ea poate fi vândută sau exploatată, deci înstrăinată, și să i se cauzeze pagube ireparabile;

Având în vedere că înaintea primei instanțe, defendorul Froim Fischer a ridicat incidentul de incompetență a Trib. Ilfov, de a judeca cererea de sechestru judiciar, pentru motivul că, din faptele expuse de reclamantul Grig. Ghica-Deleni, în petițiunile de întentarea acțiunilor de fond și

de sechestru judiciar, din actele depuse și din susținerile sale, rezultă în fapt, că este vorba de un contract de revinderea pădurei depe moșia Deleni, făcut prin corespondență și care s'a perfectat la Iași, conform art. 35 cod. com., unde a primit Froim Fischer înștiințarea dela Ghica-Deleni, că ridică opțiunea și acceptă să-i revândă pădurea, și deci, Trib. Iași este competent, conform art. 897 al. II, cod. com., să statueze asupra acestei acțiuni de înființarea sechestrului judiciar, iar nu Tribunalul Ilfov.

Ca, în contra acestui incident de incompetență, reclamantul Ghica-Deleni a opus un fine de neprimire și anume că un incident de incompetență nu este admisibil într'o instanță de sechestru judiciar, căci ar face pe Tribunal să judece chestiunea privitoare la fondul afacerii, procesul principal, și eventual să se deszezeze de pe acum de acel proces;

Că tribunalul Ilfov, prin sentința apelată, a respins finele de neprimire ca neîntemeiat și, judecând incidentul de necompetență și găsimul fundat, a trimis afacerea în judecata tribunalului Iași; că reclamantul Gr. Ghica-Deleni, nefiind mulțumit, a atacat această sentință cu apelul de față.

Având în vedere că, în petițiunea de apel, Grig. Ghica-Deleni formulează astfel motivul de apel: „printr'o greșită interpretare a art. 897 cod. com. al. 2 și art. 35 cod. com. precum și o greșită calificare juridică a actului de opțiune cu data de 1 Septembrie 1915, intervenit între părți, tribunalul a admis incidentul de necompetență, ridicat de Froim Fischer, întrucât zisul angajament fiind definitiv și obligator pentru Fischer, din momentul semnării lui și, pe de altă parte, fiind și acceptat de către subsemnatul, din ambele puncte de vedere obligațiunea lui Froim Fischer trebuie considerată că a luat naștere în București și că deci tribunalul Ilfov este competent“.

Având în vedere că apelantul Gr. Ghica-Deleni, susține în primul rând, ca și înaintea primei instanțe, că nu este admisibil ca într'o acțiune de sechestru judiciar, să se ceară declinatoriu de competență pe motiv că tribunalul nu ar fi competent să judece în fond afacerea, căci cu modul acesta nu numai s'ar prejudeca, dar chiar s'ar judeca însăși chestiunea fondului procesului, sau dacă s'ar considera că chestiunea nu este judecată, s'ar da loc la posibilitate de hotărâri contradictorii;

Considerând că, după principiile de drept, ju-

decătorul acțiunii este și judecătorul excepțiunii, că el este dator să judece și să rezolve toate incidentele și excepțiunile care se ridică în proces; că, pe de altă parte, orice tribunal are dreptul și obligațiunea de a statua asupra propriei sale competențe;

Considerând că, după dispozițiunile art. 615 cod. proc. civ., ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau posesiunii unui lucru mișcător sau nemișcător, sau asupra administrațiunii sau a folosinței unui lucru comun, judecata poate, după cererea celui interesat și citarea părților, să incuviințeze sechestrul bunului sau al lucrului comun, a cărui proprietate, posesie, administrație sau folosință se discută;

Că de aci rezultă că acțiunea pentru înființarea unui sechestrul judiciar, este o acțiune accesorie acțiunii principale, în care este pusă în discuțiune sau litigiu proprietatea ori posesiunea unui imobil, sau administrațiunea ori folosința unui lucru comun;

Considerând că, după dispozițiunea art. 61 cod. proc. civ. acțiunea accesorie trebuie să se facă înaintea judecătorilor competenți a judeca pe cea principală;

Că legiuitorul, determinând înaintea căror judecători trebuie introdusă acțiunea accesorie, rezultă că partea intimată are dreptul să ridice incidentul de incompetență, chiar într'o asemenea acțiune; că judecătorul este ținut a statua asupra lui, căci altfel ar comite o tăgadă de dreptate; că, pentru a aprecia temeinicia lui, el trebuie să examineze dacă ar fi competente de a judeca acțiunea principală, și deci poate să cerceteze actele și dovezile pe care se sprijină pricina și se invoacă de părțile litigante, când această cercetare este necesară pentru soluțiunea cesiunii de competență, indiferent dacă se prejudică sau se judecă fondul;

Considerând că, astfel fiind, susținerea apelantului Ghika-Deleni, cum că incidentul de incompetență este inadmisibil într'o instanță de sechestrul judiciar, nu are temei, și urmează ca atare să fie respins.

Având în vedere că, în al doilea rând, Grig. Ghika-Deleni invoacă ca motiv de apel că rău tribunalul Ilfov, secția I com., și-a declinat competența și a trimis afacerea tribunalului Iași, în loc de a reține și judeca cererea de sechestrul judiciar, întrucât numai dânsul avea competența.

Având în vedere că, în sprijinul acestui motiv,

reprezentanții apelantului susțin că obligațiunea luată de Froim Fischer la București, la 1 Septembrie 1915, de a revinde pădurea lui Ghika-Deleni, constituie o obligațiune uni-laterală care-l leagă definitiv pe timpul celor patru ani acordați acestuia pentru a se pronunța dacă voește să se cumpere pădurea în condițiunile fixate; că obligațiunea intimatului Froim Fischer este o obligațiune autonomă, care-l leagă, fără să fie nevoie de nici o acceptare din partea apelantului, întrucât numai dânsul se obligă față de Grig. Ghika, iar acesta, fără a-și lua nici o obligațiune are timp de patru ani pentru a se pronunța; că obligațiunile uni-laterale, prin natura lor, iau naștere din momentul în care au fost formulate sau exprimate și din acel moment acela ce și-a exprimat dorința este legat și nu mai poate să o revoace; că, deși vânzarea a devenit definitivă după ce Gr. Ghika a adus la cunoștința lui Froim Fischer la Iași că este gata să cumpere pădurea în condițiunile convenite, totuși acțiunea de sechestrul judiciar a fost bine și legal îndreptată la trib. com. Ilfov, de oarece, în materie comercială, după art. 897 al. II cod. com., reclamantul poate introduce acțiunea dinaintea tribunalului unde a luat naștere obligațiunea părâtului;

Că dar, puțin importă că vânzarea definitivă s'a făcut la Iași, această vânzare nefiind decât consecința obligațiunii contractată de Fischer la București, obligațiune definitivă care a rămas în picioare și la care s'a alăturat mai târziu obligațiunea lui Ghika-Deleni de a cumpăra pădurea, și deci acțiunea acestuia, prin care tinde de a se constata obligațiunea lui Froim Fischer de a vinde din 1915, a fost bine introdusă la trib. Ilfov, care este tribunalul locului unde dânsul și-a luat obligațiunea de a vinde pădurea, obligațiune care constituie temeiul acțiunii;

Având în vedere că reprezentanții intimatului Fr. Fischer, obiectează că în nici un caz, trib. com. Ilfov nu este competente de a judeca acțiunea de sechestrul judiciar și cea principală, de oarece, dacă este vorba de o vânzare definitivă, ea s'a perfectat la Iași, conform art. 35 cod. com. și deci acțiunea pentru executarea obligațiunilor lui Froim Fischer, rezultând dintr'un contract perfect de vânzare-cumpărare, urmează a fi intentată la trib. Iași, că dacă, însă, este vorba numai de a se constata că Froim Fischer a luat, prin opțiunea dată, obligațiunea uni-laterală de vânzare, atunci, cum după art. 38 cod. com. în contractele uni-laterale propunerea

Considerând că întrucât nu s'a dovedit că o înțelegere, un angajament a avut loc între Froim Ficher și Ghica-Deleni, la București, referitor la opțiunea în chestiune și întrucât opțiunea dată de Froim Fischer, prin scrisoarea dela 1 Septembrie 1915, a fost adresată lui Grigore Ghica-Deleni, la Deleni, unde i-a ajuns la cunoștință, și unde a acceptat-o tacit, prin faptul că, fiind în interesul lui, nu a declinat-o și a acordat amânarea de plata câștiului, obligațiunea lui Fr. Fischer ca vânzător a luat naștere la Deleni și deci acțiunea de sechestră judiciar, bazată pe acțiunea principală, având de obiect executarea obligațiunei vânzătorului, trebuie introdusă la trib. Botoșani, iar nu la trib. Ilfov și nici la trib. Iași.

Considerând că, astfel fiind, și întrucât apelantul, care a susținut că trib. Iași nu este competent, după cum hotărâse prima instanță, obținând în parte câștig de cauză, apelul său urmează a fi admis în parte și reformându-se în parte sentința tribunalului, a se menține declinatoriul de competență a trib. Ilfov și a se trimite dosarul trib. Botoșani, conform art. 108 cod. proc. civ., care dispune că: în caz când instanța se va declara incompetentă, ea este datoră să trimeată pricina înaintea instanței pe care o va judeca competentă.

Pentru aceste motive admite, în parte, apelul făcut de Grigore Ghica-Deleni, etc.

Semnați: Oscar N. Nicolescu, Al. Nicolau, S. Tîpel, Titu Magheru, S. Gogălniceanu.

TRIBUNALUL ILFOV S. I COMERCIALĂ

Audiența dela 3 Octombrie 1919

Președinția d-lui I. Cernățeanu, judecător

Grigore Ghica-Deleni cu Froim Fischer

SECHESTRU JUDICIAR. — ACȚIUNE. — DACĂ ESTE INDEPENDENȚĂ DE ACȚIUNEA PRINCIPALĂ. — INCIDENT DE COMPETINȚĂ. — ART. 1632 C. CIV. — ART. 61 ȘI 615 PR. CIVILĂ.

OBLIGAȚIUNE UNILATERALĂ. — PROMISIUNE DE VÂNZARE. — VÂNZARE PERFECTĂ. — NOVAȚIUNE. — EFECȚE JURIDICE.

1. Părțile pot propune și discuta înaintea instanțelor judecătorești orice incident de incompetență instanței sesizată cu judecarea unei cereri de sechestră judiciar cu toate că la aceeași instanță există repartizată și acțiunea de fond, de oarece cererea de sechestră judiciar, este o cerere cu totul independentă de acțiunea de fond și nu poate fi considerată ca o acțiune accesorie a acesteia.

2. Obligațiunea unilaterală, cum este recunoscută în drept promisiunea de vânzare, înțeapă de a mai fi o obligațiune unică și promisiunea devine angajament din momentul ce cealaltă parte a acceptat promisiunea, de oarece obligațiunea unilaterală a propunătorului s'a stina prin acordul celor două voințe, novându-se într'un contract perfect de vânzare, care singur trebuie să determine efectele juridice față de părțile contractante.

No. 357. Admis incidentul de incompetență ridicat de Froim Ficher în proces cu Grigore Ghica-Deleni.

S'au ascultat: d-nii avocați Toma Stelian și N. Polizu-Micșunești pentru reclamantul Grigore Ghica-Deleni; Take Ionescu, B. Cernea și P. Șion pentru pârâtul Froim Fischer.

Tribunalul :

Având în vedere actele dela dosar, susținerile părților și concluziunile lor scrise.

Având în vedere că Grigore Ghica-Deleni, pe temeiul acțiunei ce a intentat la acest Tribunal în contra lui Froim Ficher din Iași și a art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ., cere punerea sub sechestră judiciar a pădurei de pe moșia Deleni, comuna Deleni, jud. Botoșani.

Având în vedere că intimatul ridică excepțiunea de necompetență a acestui tribunal în judecarea acestei cereri de sechestră judiciar, cerând trimiterea afacerii în judecata tribunalului Iași pe motiv că din faptele expuse de reclamant în petițiunea de intentarea procesului de față și cel de fond, precum și din actele depuse, rezultă în fapt că este vorba de un contract pretins perfect de revinderea pădurilor din comuna Deleni, făcut prin corespondență.

Că admitând ipoteza că acest contract s'a perfectat, potrivit art. 35 și urm. cod. com., contractele sinalagmatice între persoane depărtate devin perfecte în momentul și locul când și unde a ajuns la cunoștința propunătorului acceptarea destinatarului, iar în fapt constatându-se că reclamantul i-a notificat pârâtului la Iași acceptarea ofertei, contractul devenea perfect la Iași și în acest caz obligațiunea a luat naștere unde contractul s'a perfectat și potrivit art. 897 al. II cod. com. tribunalul acestui loc este competent în acțiunile personale și mobiliare.

Că, în cazul când ar fi vorba de un contract unilateral, ceea ce nu este în speță, potrivit art. 38 cod. com., contractul devenea perfect la domiciliul destinatarului, reclamantul de azi, la Iași ori Botoșani.

Având în vedere că reclamantul se opune la cererea de declinare a competenței, obiectând că un incident de necompetință pentru instanța de sechestră se poate concepe numai privitor la această instanță, cum a fost acel referitor la chestiunea dacă asemenea cerere este de sine stătătoare și urmează calea repartiției sau urmează calea principalului, acțiunea de fond, fiind un accesoriu al cererii principale;

Că nu se poate concepe un incident bazat pe necompetința tribunalului de a judeca procesul de fond, pentru că atunci ar trebui ca să se judece chestiuni privitoare la fondul afacerii și eventual să se deseziseze de pe acum de acel proces, ceea ce ar fi inadmisibil;

Că, în subsidiar, potrivit art. 897, al. II cod. com., acțiunile personale și mobiliare se îndreaptă la tribunalul locului unde a luat naștere obligațiunea;

Că întru cât obligațiunile unilaterale prin natura lor iau naștere din momentul în care au fost formulate sau exprimate, neputând să mai revoace voința exprimată ori care ar fi persoana care va fi chemată să se prevaleze de acea obligațiune și cum, în speță, a fost o promisiune unilaterală de vânzare, care a luat naștere la București, cum rezultă din scrisoarea părâtului emisă în București, cu atât mai mult cu cât din cuprinsul scrisoarei se stabilește că a fost rezultatul unor tratări anterioare, incidentul e ne fundat și cere respingerea lui. (Urmează expunerea constatărilor de fapt).

Având în vedere că este de principiu că o instanță, când are de judecat o acțiune sau apărare, să știe limita sau măsura de a o judeca.

Considerând că cererea de sechestră judiciar are caracterul unei acțiuni mixte, pe de o parte fiind guvernată cam de aceleași reguli de procedură ca sechestrul asigurător, iar pe de alta i se aplică procedura acțiunilor de sine stătătoare, întru cât această cerere se judecă separat de fondul procesului prin citarea părților, în mod contradictoriu.

Considerând că legiuitorul de procedură civilă care a complectat prin art. 615 lipsurile care rezultă din art. 1632—1634 cod. civ. nu a determinat și competența instanțelor care urmează a judeca asemenea cereri, în care caz este natural a ne referi la principiile generale de procedură civilă.

Considerând că principiul dedus din art. 61 proc. civ. cum că acțiunile accesorii trebuiesc intentate înaintea judecătorilor competenți a ju-

deca pe cea principală, nu se referă și la cererile de sechestră judiciar, pentru motivul că asemenea cerere nu se poate contopi sau judeca odată cu fondul afacerii, dat fiind caracterul său urgent prin natura sa de măsură conservatorie, prin aceea că o hotărâre obținută în asemenea afacere n'are caracterul lucrului judecat, cum ar fi fondul afacerii și în asemenea caz să impiețeze asupra unei bune administrări a justiției, prin o eventuală contrarietate de hotărâri;

Considerând că, dacă am admite altfel, ar însemna că cererea de sechestră judiciar să depindă de acțiunea de fond, căci dacă în mod ipotetic s'ar admite cererea de sechestră, și în urmă în acțiunea de fond s'ar declara tribunalul acesta necompetente, s'ar ajunge în mod automat la anularea sechestrului ca ordonat de o instanță necompetente, ceea ce ar fi în contra scopului urmărit prin dispozițiile legii de a avea la îndemână măsuri de conservare;

Că, din contră, instanța sezizată putând examina limita sau măsura sa de a judeca afacerea, o judecă odată pentru totdeauna și după cum în judecarea în fond a cererii de sechestră, instanța competente atinge și chestiuni care aparțin instanței de fond a procesului și deci mai mult sau mai puțin în cele mai multe cazuri se prejudecă însuși fondul afacerii, tot astfel și în cercetarea excepțiunii de necompetință nu se poate hotări fără a se atinge și unele chestiuni de fond, așa că această obiecțiune a reclamantului este ne întemeiată și incidentul este admisibil în principiu.

În ce privește incidentul de necompetință în fond:

Având în vedere că potrivit art. 897 al. 2, cod. com., în materie comercială, acțiunile personale și mobiliare se pot intenta după alegerea reclamantului la tribunalul locului unde obligațiunea a luat naștere sau unde va trebui executată;

Considerând că în doctrină este unanim admis că obligațiunea are 5 izvoare distincte: contractele, quasi-contractele, delictele, quasi-delictetele și legea.

Considerând că art. 897 cod. com., prevăzând dispoziții atribuitoare de competență, este evident că stabilește norme în funcțiune de principii generale de drept, luând noțiunea obligație în sensul generic, cuprinzând cele cinci izvoare distincte pe care le arată doctrina;

Considerând că, în dreptul comercial, contractul având reguli deosebite de ale codului

